

## ΣΙΜΩΝΙΔΕΙΑ

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ΞΘ' κριτάλειπον ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἑξῆς·

1) Ἐπτά ἐντύπων, τῶν ἀκολούθων·

α) Ἀγγελία. «Περὶ ἐκδόσεως παλαιοῦ χειρογράφου, μέχρι τοῦδε ἀνεκδότου περιέχοντος ἐρμηνείαν ἀγιογραφίας κατὰ τὴν ἐρθόδοξον ἀνατολικὴν ἐκκλησίαν» σ. α'—ζ'. Ἐν τέλει «Ἐν Ἀθήναις, τῇ 30. Μαρτίου 1847.

Ὁ Ἐκδότης

Κωνσταντῖνος Σιμωνίδης»

β) «Γεωγραφικά τε καὶ νομικά τὴν Κεφαλληνίαν ἀφορῶντα ἀποσπαρθέντα τὰ μὲν ἐκ τῶν ἐθνικῶν, τὰ δὲ ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων Εὐλόρου Κεφαλλήνης τοῦ Πυλάρεως . . . δημοσιευθέντα πρῶτον ἤδη ὑπὸ Κ. Σιμωνίδου» Ἀθήνησι τύποις Ρ. Καραμπίνου καὶ Κ. Βάρνα 1850 σελ. 31. Τὸ βιβλίον τοῦτο φέρει τὴν ἀκόλουθον ἰδιόγραφον τοῦ Σιμωνίδου ἀφιέρωσιν «Τῷ Κυρίῳ Πύλῳ Λάμπρῳ Σιμωνίδῃ χάριν φιλίας. Εἰς Κέρκυραν».

γ) «Ἐγκώμιον Κωνσταντῖνου Ἀκροπολίτου καὶ μεγάλου λογοθέτου εἰς τὸν ἄγιον καὶ θεόσεκτον βασιλέα Κωνσταντῖνον τὸν μέγαν καὶ ἰσάποστολον ἐκδοθὲν πρῶτον ἤδη ὡς ἔχει ἐν χειρογράφοις ὑπὸ Κωνσταντῖνου Σιμωνίδου». Εὑρίσκεται ἐν Λονδίῳ ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις τῶν κ. κ. Λογγμάνου, Βράζωνος, Γρήν καὶ Λογγμάνου ΑΩΝΓ' σελ. 37.

δ) «Enthüllungen über des Simonides — Dindorf'schen Uraaios von Alexander Lykurgos Unter Beifügung eines Berichts von Herrn Prof. Dr. Tischendorf» Leipzig C. L. Fritzsche 1856 σελ. 32.

ε) «Memnon archäologische Monatschrift redigirt von Const. Simonides aus Stagira, Dr. philos. etc. etc. Erster Jahrgang. 1 Band. 1 und 2 Heft für Januar und Februar München 1857. Commissions-Debit von Lampart Comp. in Augsburg». Ἡ ἐπιγραφή ὡς καὶ τὸ κείμενον καὶ ἑλληνιστὶ σελ. 48 † α—κδ.

γ) Φύλλον της ἐφημερίδος «Αἰών» τῆς 6 Ἰουλίου 1859, ἐν ᾧ περὶ προσφοράς τοῦ Κωνσταντίνου Σιμωνίδου διὰ τοῦ συντάκτου τοῦ «Αἰώνος» Τιμολ. Γ. Φιλήμονος χειρογράφων τινῶν εἰς τὴν δημοσίαν βιβλιοθήκην.

δ) «The Periplus of Hannon King of the Karchedoniens concerning the Lybian parts of the earth beyond the pillars of Herakles, which he dedicated to Kronos the greatest god and to all the gods dwelling with Him» London Trübner Co No 60 Paternoster Row. 1861 σελ. 70. Ἐν σελίδι : «Works by Dr. K. Simonides. Κατάλογος τῶν ἐκδιδόμενων συγγραμμάτων Κ. Σιμωνίδου διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας». Ἀναφέρονται ἐν σελφ 42 συγγράμματα τοῦ Σιμωνίδου.

2) Ὁκτὼ ἀντιγράφων ἐγγράφων ἀναφερομένων εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν χειρογράφων τοῦ Κ. Σιμωνίδου, τῶν ἀκολούθων·

α) Ἀντίγραφον ἀναφοράς τοῦ Κ. Σιμωνίδου «πρὸς τὸ Σ. Ἰπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαίδευσως». Ἐν αὐτῇ ὁ Σιμωνίδης «πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν τῶν περαιτέρω σκανδάλων, ἀνανεύων καὶ αὐθις τὴν ὑπόσχεσίν μου ἐγγράφως πρὸς τὸ Σ. Ἰπουργεῖον τοῦτο, ὅτι ἔχω τὴν διάθεσιν ὡς καὶ πρότερον ὑπεσχέθημι προφορικῶς, καθ' ὃ ἰδιοκτήτης τῶν ἐν τῷ Ὄρει ἀποτεταμιευμένων χειρογράφων νὰ μετακόμισω αὐτὰ ἐγὼ παραδίδων ἰδίαις χερσὶν αὐτὰ πρὸς τὴν Σ. Κυβέρνησίν μου, ἀφ' οὗ μοῦ παραχωρήσῃ τὰ ἀσφαλῆ μέσα πρὸς μετακόμισιν αὐτῶν.» Ἡ ἀναφορὰ αὕτη φέρει χρονολογίαν «Ἀθήναι 1847 Ἰουνίου 24».

β) Ἀντίγραφον ἐγγράφου «πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλ. καὶ τῆς Δημοσ. Παιδείως Ἰπουργεῖον» τοῦ Θ. Μανούση καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας. ὁστις εἰδοποιεῖ τὸν Ἰπουργὸν ὅτι «λαθῶν, μετὰ τὴν πρὸς Ἑμᾶς πρὸ δύο ἡμερῶν διευθυνθεῖσαν ἔχθεσίν μου περὶ τῶν παρὰ τοῦ κ. Κ. Σιμωνίδου ὡς ἀρχαίων πρρυσιαζομένων χειρογράφων, εὐκαιρίαν νὰ ἐξετάσω ἀκριδέτερον αὐτὰ, νομίζω ὅτι ἀνεκάλυψα ἐν αὐτοῖς προφανῆ σημεῖα νοθείας, ὅθεν σπεύδω νὰ ἀνακαλέσω τὴν πρῶτην περὶ αὐτῶν ὑποθετικὴν γνώμην μου». Τὸ ἐγγράφον φέρει χρονολογίαν «Ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Ἰανουαρίου 1848».

γ) Ἀντίγραφον ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου, δι' οὗ «παραπέμπεται πρὸς τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Ἀσώπιον, Θ. Μανούσσην, Φ. Ἰωάννου καὶ Στ. Κουμανούδην διὰ νὰ ἐξετάσωσι τὰ ἀναφερόμενα χειρόγραφα καὶ ἀπαντῶντες εἰς τὸ ὑπουργεῖον γνωμοδοτήσωσι περὶ τῆς χρησιμότητος καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν». Τὸ ἐγγράφον δὲν φέρει ὑπογραφήν, χρονολογίαν μόνον «24 Μαρτ. 48» δ. Ἀντίγραφον ἐγγράφου «πρὸς τὸν Κύριον Κωνσταντ. Σιμωνίδην» δι' οὗ ἀναγγέλλεται αὐτῷ ἔτι «προσεκαλέσαμεν τοὺς ἐν τῇ Βασιλικῇ Πανεπιστημίῳ Καθηγητὰς Κυρίου Κ. Ἀσώπιον, Θ. Μανούσσην, Φ. Ἰωάννου καὶ Σ. Κουμανούδην νὰ συνέλθωσιν εἰς ἐπιτροπὴν διὰ νὰ ἐξετάσωσι τὰ παρ' ὑμῶν ἀρχαῖα καὶ ἀνεκδότα χειρόγραφα καὶ γνωμοδοτήσωσι περὶ τῆς χρησιμότητος καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν. Προσκαλοῦμεν δὲ καὶ ὑμᾶς νὰ προσαγάγητε τὰ εἰρημένα χειρόγραφα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον» Τὸ ἐγγράφον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ Ὑπουργοῦ Δ. Καλλιφρονᾶ καὶ χρονολογίαν «Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἀπριλίου 1848».

ε') Ἀντίγραφον ἐγγράφου «Πρὸς τὸν Κύριον Ν. Βάμβαν τακτικὸν καθηγητὴν κ. τ. λ. Κων. Οἰκονόμου, τὸν αἰδεσιμώτατον πρεσβύτερον, Κ. Ἀσώπιον τακτικὸν καθηγητὴν κτλ. καὶ Γ. Κ. Τυπάλδον ἔφορον τῆς δημοσίας καὶ τῆς τοῦ Πανεπιστημίου Βιβλιοθήκης» δι' οὗ καθίσταται αὐτοῖς γνωστὸν ὅτι «Πληροφορηθέντες ἔτι ὁ Κύριος Κωνστ. Σιμωνίδης εἶναι κάτοχος διαφόρων χειρογράφων ἀρχαίων καὶ ἀνεκδότων καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωμεν περὶ αὐτῶν γνώμην ἐλλογιμῶν ἀνδρῶν ἀπεφασίσσαμεν νὰ συστήσωμεν ἐπιτροπὴν ἣ ὁποία ἀφοῦ τὰ παρατηρήσῃ νὰ ἐκφέρῃ γνώμην περὶ τῆς χρησιμότητος καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκδόσεώς των.» Ἡ ἐπιτροπὴ θὰ συνήρχετο εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας «τὴν 10 τοῦ παρόντος μηνὸς καὶ ὥρα 3 μ. μ.» Τὸ ἐγγράφον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ Ὑπουργοῦ Μ. Καλλιφρονᾶ καὶ χρονολογίαν «Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Δεκεμβρίου 1848». Πρὸς τὸ ἐγγράφον τοῦτο συνάπτεται καὶ ἕτερον ἐγγράφον πρὸς τὸν Κων. Σιμωνίδην προσκαλούμενον νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς ἀνωτέρω ἐπιτροπῆς καὶ προσαγάγῃ τὰ χειρόγραφα.

στ') Ἀντίγραφον ἐγγράφου τοῦ Κωνσταντίνου Σιμωνίδου περὶ

τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως Σ. Ὑπουργεῖον» δι' αὐτοῦ παρακαλεῖ θερμῶς καὶ αὖθις τὸ Σ. Ὑπουργεῖον «ἵνα, προσκαλέσῃ καὶ πάλιν τοὺς Κυρίους Ν. Βάμβαν, Θ. Φαρμακίδην, Φ. Ἰωάννου Κ. Ἀσώπιον, Θ. Μανούsson καὶ Στεφ. Κουμανούδην πρὸς ἔγγραφον ἐξέλεγχξιν καὶ γνωμοδότησιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν ἢ ὄχι· διὰ νὰ παύσωσιν οἱ τὰ ἐναντία φρονούντες καὶ τὴν ἀλήθειαν διαστρέφοντες». Ἐὰν οὗτοι κωφεύσωσι, προτείνει ὡς κριτὰς τοὺς «κ. κ. Ἄλ. Μαυροκορδάτον, Γ. Τρικούπην, Γ. Γλαράκη, Μ. Σχινᾶν, Κ. Ζωγράφον καὶ Φ. Πυλαρινόν, ἄνδρας ἀκεραίου χαρακτήρος καὶ παιδείας διακεκριμένης». Τὸ ἔγγραφον φέρει χρονολογίαν «Ἐν Ἀθήναις 1848 Δεκεμβρίου 17».

ζ) Ἀντίγραφον προσκλήσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Δ. Καλλιφρονᾶ πρὸς τοὺς Νεόφυτον Βάμβαν, Θ. Φαρμακίδην, Φίλιππον Ἰωάννου, Κ. Ἀσώπιον, Θ. Μανούsson καὶ Σ. Κουμανούδην «ὅπως ἐλθῶσιν εἰς τὴν κατάσταμα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως τῇ 20 τοῦ παρόντος μηνὸς ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ, ὥρᾳ 3 μ. μ. πρὸς ἐξέτασιν τῶν παρὰ τῷ Κυρίῳ Σιμωνίδῃ εὑρισκομένων χειρογράφων».

η) Ἀντίγραφον ἐγγράφου τοῦ Στεφάνου Α. Κουμανούδη «Πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως σελ. Ὑπουργεῖον», ἐν ᾧ ἀναφέρει πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ὅτι «ἀφοῦ κατὰ τρεῖς συνεδριάσεις τῆς ἐπιτροπῆς παρετήρησα καὶ ἐμελέτησα μετ' ἐπιστάσιας τὰ χειρόγραφα τοῦ Ἡσιόδου, Ὀμήρου, Ἀνακρέοντος καὶ Πυθαγόρου ἐπληροφορήθην ἀδιστακτικῶς ὅτι ὄχι μόνον δὲν εἶναι παλαιὰ καὶ γνήσια, ἀλλὰ μάλιστα ὅτι εἶναι καὶ νέα καὶ πλαστά». Ἀναφέρει δ' ἔπειτα διὰ μακρῶν τοὺς λόγους τῆς πλαστότητος τῶν εἰρημένων χειρογράφων. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο φέρει χρονολογίαν «Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ἰανουαρίου 1849».

### β) Δύο φύλλον χάρτου

ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν ὀπίσθων ἀναγράφονται ἔργα τινὰ τύποις ἐκδοθέντα τοῦ Σιμωνίδου ὑπάρχοντα ἐν τῇ ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ καὶ τῇ τῆς Βασιλῆς, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου τὸ περιεχόμενον τοῦ 3 τεύχους τοῦ πρώτου τόμου τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Σιμωνίδου «Μεμνον».

4) Δύο φύλλον φερώντων ἐπιγραφὴν

Σιμωνίδειος κώδιξ Ἀριστέα.

Ἐντὸς τετραχίου χάρτου φέροντος τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν εὐρίσκωμεν 1) Ἀντίγραφον ἐκθέσεως τῶν Ι. Πανταζίδου καὶ Σ. Λάμπρου πρὸς τὸν ἔφορον τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης γραφείσῃ «τῇ 14 Ἀπριλίου 1882» ἐν ᾗ γίνεται λόγος περὶ δύο χειρογράφων δωρηθέντων τῇ ἐθνικῇ βιβλιοθήκῃ ὑπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ φιλογενοῦς κ. Ἰωάννου Δημητρίου. Τὸ ἕτερον τῶν χειρογράφων τούτων ἀποτελούμενον ἐκ πέντε φύλλον περιέχει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀριστέα περὶ τῆς μεταφράσεως τῶν Ο'. 2) Λεπτομερῆ ἀναγραφὴν τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀριστέα περὶ τῆς μεταφράσεως τῶν Ο' κατὰ συγκρίσεως πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων ἐκδοθέν καίμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀριστέα. Τὴν τε ἐκθεσιν καὶ τὴν ἀναγραφὴν τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀριστέα δημοσιεύομεν κατωτέρω ὡς ἀξίας δημοσιεύσεως.

5) Δύο φύλλον χάρτου φερώντων τὴν ἐπιγραφὴν Σιμωνίδεια.

Εἰς τὰ δύο ταῦτα φύλλα χάρτου εὐρίσκωμεν τὴν ἀρχὴν διατριβῆς τοῦ Σπ. Λάμπρου περὶ Σιμωνίδου. Τὴν ἀρχὴν ταύτην τῆς διατριβῆς δημοσιεύομεν κατωτέρω ὡς ἀξίαν δημοσιεύσεως.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται δῆλον ὅτι ὁ Λάμπρος προὔτιθετο νὰ γράψῃ περὶ τοῦ Σιμωνίδου καὶ πρὸς τοῦτο εἶχε συναθροίσει ὕλικόν, εἶχε δὲ ἀρχίσει καὶ τὴν συγγραφὴν τῆς περὶ τοῦ Σιμωνίδου διατριβῆς, τὴν ὁποίαν ὁμως, ἄγνωστον διατί, δὲν ἐπεράτωσεν.

Δημοσιεύομεν κατωτέρω 1) τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν ἐκθεσιν 2) τὴν ἀναγραφὴν τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀριστέα καὶ 3) τὴν ἀρχὴν τῆς διατριβῆς περὶ Σιμωνίδου τοῦ Σπ. Λάμπρου.

Κ. Ι. Δ.

## II

Πρὸς τὸν Κύριον Ἐφορον τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης.

Κύριε Ἐφορε,

Ἐξετάσαντες ἐπανελημμένως τὰ δύο ὑπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ φιλο-

γερούς κ. Ἰωάννου Δημητρίου δωρηθέντα τῇ Ἐθνικῇ Βιβλιοθήκῃ χειρόγραφα ἐπὶ περγαμηνῆς, ἀποφαινόμεθα τὰ ἐξῆς : Τὸ μὲν μικρότερον, ἐκ δύο φύλλων συνιστάμενον, συνεστραμμένων δίκην εἰληταρίου, περιέχον τοὺς Κανόνας τῶν Ἀποστόλων, διὰ τε τὴν ἑκτακτοῦ καὶ ἀήθη λεπτότητα τῆς περγαμηνῆς, τὸν ῥυθμὸν τῆς γραφῆς καὶ τινὰ ἐν τέλει προστεθειμένα περὶ τοῦ τόπου ἐνθα ἐγράφη, εἶνε πάντως ὑποπτῶν καὶ δὲν δισταζόμεν νὰ κηρύξωμεν αὐτὸ κίβδηλον. Μείζονος δὲ προσοχῆς ἠξιώθη, ὡς εἶκος, παρ' ἡμῶν τὸ μεγαλύτερον τῶν χειρογράφων, τὸ συγκείμενον ἐκ πέντε φύλλων. Τοῦτο εἶνε γεγραμμένον διὰ γραμμάτων λεπτοτάτων, περιέχει δέ, ὡς ἔδειξεν ἢ μετὰ προσοχῆς ἀνάγνωσις αὐτοῦ, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ λεγομένου Ἀριστέα περὶ τῆς μεταφράσεως τῶν Ο'. Τὸ χειρόγραφον ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῇ διττῶς, ἕκ τε τῶν παλαιογραφικῶν γνωρισμάτων καὶ τῶν ἐσωτερικῶν λόγων, οὓς παρῆεν ἢ κριτικῇ παραβολῇ τοῦ κειμένου πρὸς τὰ τέως γνωστὰ χειρόγραφα τὰ περιέχοντα τὴν αὐτὴν συγγραφὴν. Καὶ παλαιογραφικῶς μὲν ἐξεταζόμενον παρέχει πολλὰ τὰ νέα καὶ ἀήθη· τοιαῦτα δὲ εἶνε ὁ τε ρυθμὸς τῶν γραμμάτων καὶ τὸ σχῆμα τοῦ κωδικοῦ· δυοζύμβλητα δὲ εἶνε καὶ τὰ διὰ μεγάλης γραφῆς ὀπισθεν τοῦ πέμπτου φύλλου, ἐνθα τοῦτο ἔμεινεν ἄγραφον τὸ κατ' ἀρχάς, γεγραμμένα, ἅτινα ἄλλως εἶνε δυσανάγνωστα ἢ μᾶλλον οὐδαμῶς εἶνε δυνατόν ν' ἀναγνωσθῶσιν. Ἡ δὲ παραβολὴ τοῦ κειμένου πρὸς τὴν ἑκδοσιν παρ' ἡμῖν μὲν τοῦ Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων καὶ πρὸς τὴν τοῦ Moritz Schmidt δεικνύει ὅτι τὸ ἐξ Αἰγύπτου σταλὲν χειρόγραφον ἐμπεριέχει πολλὰς γραφὰς τὸ πρῶτον νῦν παρουσιαζόμενας, ὧν τινες μὲν συμφωνοῦσιν ἐν μέρει πρὸς τὰς παρ' Εὐσεβίου ἢ πρὸς τὰς διορθώσεις καὶ εἰκασίας τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν, ἄλλαι δὲ διορθοῦσι τὰ κακῶς ἔχοντα ἢ καὶ φθείρουσι τὰ ὀρθά. Δυσκόλως λοιπὸν δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ κείμενον, ὡς παρέχει αὐτὸ τὸ ἐξ Αἰγύπτου χειρόγραφον, κατεσκευάσθη ὑπὸ τινος πλαστογράφου. Ἀποφαινόμεθα λοιπὸν ὅτι δὲν ἔχομεν λόγους ἄλλους, πλὴν τοῦ πρωτοφανοῦς τινῶν τῶν συστατικῶν τοῦ κώδικος, ὑπὸ ἔποψιν παλαιογραφικῆν, ἵνα θεωρήσωμεν τὸ χειρόγραφον ὡς κατεσκευασμένον ὑπὸ τινος νοθευτοῦ, ὃν ἔπρεπε νὰ ὑποθέσωμεν εὐφυέστατον ἅμα καὶ περὶ τὴν γραφὴν δέ, ἣτις εἶνε λίαν ἀσφαλῆς καὶ οὐδαμῶς ἀμφιρρέπει, ἐπιτηδειότατον.

Τοιαύτη ἢ γνώμη τῶν δύο ὑποφαινόμενων μελῶν τῆς Ἐπιτρο-

πείας· ὁ δὲ κ. Κουμανούδης, διαφωνῶν, συνέταξεν ἰδίαν ἐκθεσιν, ἣτις θέλει συνυποβληθῆ Ἰμῖν, κ. Ἐφορῶν, σὺν τῇ παρουσίᾳ.

Δέξασθε κτλ.

Ἐν Ἀθήναις  
14 Ἀπριλίου 1882

Μετὰ τῆς προσηκούσης ὑπολήψεως

Ι. Πανταζίδης

Σ. Λάμπρος

2

Περιέχεται ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀριστέα πρὸς Φιλοκράτην περὶ τῆς μεταφράσεως τῶν Ο'.

Ἐπιγραφή :

Ἀριστέας Φιλοκράτει,

φ. 1, α τελευτᾶ εἰς : τούτοις τὴν ὄψιν (Ο ἰ κ ο ν ὄ μ ο υ, περὶ τῶν Ο' ἔρμην. Τόμ. Δ'. σ. 948, § η').

φ. 1, β ἀρχεται : εἶπε προσθεῖναι καὶ σώματος (;)

φ. 2, β τελευτᾶ : μεγάλα γὰρ καὶ σὺ καὶ ἀνέλπιστα τοὺς πολίτας ἡμῶν κατὰ πολὺ πολλοῖς τοῖς τρόποις διαφόρως εὐεργέ- (Ο ἰ κ ο ν ὄ μ ο υ, σ. 954, στ. δ).

φ. 2, α ἀρχεται : τηκας εὐθέως οὖν

φ. 2, α τελευτᾶ : χορηγία κατὰ πάντα ὑπερβαλλούση διφω- (Ο ἰ κ ο ν ὄ μ ο υ, σ. 960, § ιγ').

φ. 2, β ἀρχεται : δομημένων ἀπάντων καὶ ἐπὶ (sic) τοῦ θυρώματος δὲ καὶ τῶν περὶ αὐτὸ συνδέσμων καὶ (sic) τὰς φλιάς κλ.

φ. 2, β τελευτᾶ : ἡ χώρα κατεσκευασμένη (Ο ἰ κ ο ν ὄ μ ο υ, σ. 965, § κγ').

φ. 3, α (τὸ φύλλον τοῦτο εἶνε προσδεδεμένον ἀντιστρόφως, φέρον τὸ μέρος β πρῶτον καὶ δεύτερον τὸ α) ἀρχεται : καὶ πολύτεχνος ἢ πόλις οὐ σπανίζει δὲ

φ. 3, α τελευτᾶ : καὶ τεχνῶν εὗρεσις ἀπέραστον περιέχει τὸν τρόπον· διὸ παρακαλεῖται μνεῖαν ἔχειν ὡς συντηρεῖται ἐνέργημα ἀφραστον τὰ προειρημένα θεῖα τῇ δυνάμει κατο (?) σὺν τῇ κατασκευῇ. Πάντα γὰρ χρόνον καὶ τόπον - (Ο ἰ κ ο ν ὄ μ ο υ, σ. 972, στ. δ κ. ε.).

φ. 3, β ἀρχεται : ὦρικε πρὸς τὸ διὰ παντός μνημονεύειν τοῦ



κρατούντος θεοῦ καὶ τὰς ἀρχὰς συντηρούντος καὶ τὰς μεσότητες καὶ τελευτάς· καὶ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν βρωτῶν καὶ ποτῶν ἀπαρξαμένους θεῷ τῷ κυρίῳ πάντως τότε συγχρῆσθαι κελεύει. Καὶ μὴν καὶ ἐπὶ τῶν περιβολαίων παράστημον ἡμῖν μνείας δέξωκεν. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πυλῶν καὶ θυρῶν προστέταχε ἡμῖν τιθένας τὰ λόγια πρὸς τὸ μνείαν εἶναι θεοῦ· καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν δὲ διαρρήδην τὸ σημεῖον κελεύει περιγῆφθαι, σαφῶς ἀποδεικνύς ὅτι πᾶσαν ἐνέργειαν μετὰ δικαιοσύνης ἐπιτελεῖν δεῖ, μνήμην ἔχοντας τῆς ἡμῶν συστάσεως, ἐπὶ πᾶσι δὲ τῶν περὶ θεοῦ φόβον. Κελεύει δὲ καὶ κοιταζομένους καὶ δικαιοσταμένους καὶ πορευομένους ἐπὶ τὸ μελετᾶν τὰς τοῦ θεοῦ κατασκευὰς οὐ μόνον λόγῳ, ἀλλὰ καὶ διαλήψει θεωρούντας τὴν κίνησιν καὶ ὑπόληψιν ἑαυτῶν ὅταν εἰς ὕπνον ἔρχονται καὶ τὴν ἔγερσιν ὡς θεὸς τίς ἐστὶ καὶ ἀκατάληπτος ἢ μετὰθεσις τούτων. Δέδεικται δὲ σοι καὶ τὸ τῆς λογιᾶς περισσόν (sic) τῆς κατὰ τὴν διαστολήν τε καὶ τὴν μνείαν, ὡς ἐξεθέμεθα τὴν διχαλίαν καὶ τὸν (Οἶκον. σ. 973) μηρυκισμὸν· οὐ γὰρ εἰπῆ κατὰ τὸ ἔμπεσόν εἰς ψυχὴν νενομοθέηται, πρὸς δὲ ἀλήθειαν καὶ σημειώσιν ὀρθοῦ λόγου. Διατάξας γὰρ ἐπὶ βρωτῶν καὶ τῶν κατὰ τὰς ἀφὰς ἕκαστα κελεύει μηδὲν εἰκῆ μῆτε πράσσειν μῆτε ἀκούειν μῆτε τοῦ λόγου δυναστεῖα συγχρωμένους ἐπὶ τὴν ἀδικίαν τρέπεσθαι μηδαμῶς. Καὶ ἐπὶ τῶν κνωθάλων δὲ ταυτὸν ἐστὶν εὐρεῖν. Κακοποιητικὸς γὰρ ὁ τρόπος ἐστὶ καὶ γαλῆς καὶ μυῶν καὶ τῶν τούτοις ὁμοίων ὅσα ὁ νομοθέτης ἡμῶν διηγόρευται. Πάντα γὰρ λυμαίνονται καὶ κακοποιῶσι μύες, οὐ μόνον πρὸς τὴν ἑαυτῶν τροφήν, ἀλλὰ καὶ παντελῶς ἄχρηστον γίνεται ἀνθρώποις ὅτι τε ἀνδῆποι' οὖν ἐπιτίθενται κακοποιεῖν. Τό τε τῆς γαλῆς γένος ἰδιάζον ἐστὶ· χωρὶς γὰρ τοῦ προειρημένου ἔχει λυμαντικὸν κατάστημα· διὰ γὰρ τῶν ὠτων συλλαμβάνει, οἱ πολλοὶ τε λέγουσι, τεκνοποιεῖ δὲ τῷ στόματι· καὶ διὰ τοῦτο ὁ τοιοῦτος τρόπος τῶν ἀνθρώπων ἀκάθαρτός ἐστιν. Ὅσα γὰρ διὰ ἀκοῆς λαβόντες ταυτὰ τε καὶ τῷ λόγῳ σωματοποιήσαντες κακοῖς ἑτέροις ἐνεκύλισαν, ἀκαθαρσίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν ἐπέτελεσαν, μιανθέντες αὐτοὶ παντάπασι τῷ τῆς ἀσεβείας μολυσμῷ. Καλῶς δὲ ποιῶν ὁ βασιλεὺς ὑμῶν τοὺς τοιοῦτους ἀναίρει, καθὼς μεταλαμβάνομεν. Ἐγὼ δὲ εἶπον· τοὺς ἐμφανιστὰς οἶμαί σε λέγειν· καὶ γὰρ αἰκίας καὶ θανάτους ἀπάλλουσι αὐτοὺς περιβάλλει συνεχῶς. Ὁ



θέ, τούτους γὰρ καὶ λέγω τὰς καὶ ἐπὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀνόσιον ἀπόλειαν ἐπαγρυπνούντας αἰεὶ. Ὁ δὲ νόμος ἡμῶν κελεύει μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ μηδὲν κακῶσαι. Καὶ περὶ τούτων εὖν τὰ λεχθέντα ἀρκοῦσιν ἔσον ἐπὶ βραχεὶ διεξελθεῖν, προσυποδείξαντά σοι διότι πάντα κεκανόνισται πρὸς δικαιοσύνην καὶ εὐδὲν εἰκὴ κατατέτακται διὰ τῆς γραφῆς εὐδὲ μὐθῶδῳ (τὸ πρ: μὐθῶδες, ἔπως ἐν γέει ὑπάρχουσι σπανίως διορθῶσεις τινὲς ἐν τῷ κώδικι κακῶς γεγραμμένων τὸ πρῶτον λέξεω). ἀλλ' (Οὐκ οὐκ σ. 974) ἔνα δι' ἔλευ τοῦ ζῆν καὶ ἐν ταῖς πράξεσιν ἀσκῶμεν δικαιοσύνην πρὸς πάντας ἀνθρώπους, μεμνημένοι τοῦ δυναστεύοντος θεοῦ. Περὶ βρωτῶν εὖν καὶ τῶν ἐπὶ γῆς ἀκαθάρτων κτηνῶν, ἐρπετῶν καὶ κνωδάλων ὁ πᾶς λόγος ἀνατείνει πρὸς δικαιοσύνην καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων συναναστροφὴν δικαίαν. Ἐμοὶ μὲν εὖν ἐνομιζέτο καλῶς πάνυ περὶ ἐκάστων ἀπολογεῖσθαι καὶ γὰρ καὶ περὶ τῶν προσφερομένων ἔλεγε μύσχων τε καὶ κριῶν καὶ χιμάρων ὅτι καθ' ἐκάστην ταῦτα ἐκ βουκολίων καὶ ποιμνίων τὰ εὐρωστα λαμβάνοντες ἡμερα προσφέρουσι τῷ θεῷ θυσίᾳ τὰ ἐκλελυμένα καὶ μηδὲν ἄγριον ἔπως οἱ προσφέροντες τὰς θυσίας μηδὲν ὑπερήφανον ἑαυτοῖς συνιστορῶσι, σθμειῶσι κεχρημένοι τοῦ διατάξαντος τῆς γὰρ ἑαυτοῦ ψυχῆς τοῦ παντός τρόπου τὴν προσφορὰν ποιῆται ὁ τὴν θυσίαν προσάγων. Καὶ περὶ τούτων εὖν νομίζω καθεστάναι τὰ τῆς ἐμιλίας ἀξία λόγου, διὸ τὴν σεμνότητα καὶ φυσικὴν τοῦ νόμου διάνοιαν ἦν προῆγμα διασαφῆσαι σοι. Ὁ Φιλόκρατες, δι' ἣν ἔχεις φιλομάθειαν. Ὁ δὲ Ἐλεάζαρος ποιησάμενος θυσίαν καὶ τοὺς ἀνδρας ἐπιλέξας καὶ πολλὰ δῶρα τῷ βασιλεὶ κατασκευάσας, προέπεμψεν ἡμᾶς μετὰ ἀσφαλείας τῆς πολλῆς. Ὡς δὲ παρεγενήθημεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, προσηγγέλει (διωρ: ἔκ τινος προσγγέλη ἢ τινος τοιούτου) τῷ βασιλεὶ περὶ τῆς ἀφίξεως ἡμῶν. Παρεῖμεν δὲ εἰς τὴν αὐλήν Ἀνδρέας τε καὶ ἐγὼ καὶ τὸν βασιλέα φιλοφρόνως ἡσπασάμεθ καὶ τὰς ἐπιστολὰς ὁποδεδώκαμεν τὰς παρὰ τοῦ Ἐλεάζαρου. Περὶ πολλοῦ δὲ ποιούμενος τοῖς ἀπεσταλμένοις ἀνδράσιν ἐντυχεῖν, ἐκέλευσε τοὺς λοιποὺς πάντας ἀπολύσαι, τοὺς ἐπὶ τῶν χρειῶν, καλεῖν δὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἔπερ καὶ τοῖς πᾶσι παράδοξόν τε καὶ θαυμάσιον ἐφάνη διὰ τὸ κατ' ἔθος εἶναι πεμπταίους εἰς πρόσωπον ἔρχεσθαι βασιλεὶ τοὺς περὶ χρυσίμων ἀφικνουμένους. Τούτῳ δὲ παρὰ βασιλέων ἦ

πόλεων ἐν ὑπεροχαῖς μόλις ἐν τριάκοντα εἰς τὴν αὐλὴν παρῆσθαι τοὺς ἀνδρας. Τοὺς δὲ ἤκοντας τιμῆς ἀξιῶν μείζονος. καὶ τὴν ὑπεροχὴν κρίνων τοῦ πέμψαντος, ἀπολύσας εὖς ἐνόμιζε περισσοὺς, ὑπέμεινε περιπατῶν, ἕως ἂν παραγενόμενος ἀσπάσῃται. Παρελθόντων δὲ σὺν τοῖς ἀπεσταλμένοις δώροις καὶ ταῖς διαφόροις διφθέραις ἐν αἷς ἡ νομοθεσία ἦν γεγραμμένη χρυσογραφία τοῖς Ἰουδαίκοις γράμμασι, θαυμασίως εἰργασμένου τοῦ ὕμενος καὶ τῆς πρὸς ἄλληλα συμβολῆς ἀνεπαίροθῆτος κατεσκευασμένης, ὡς εἶδεν ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀνδρας, ἐπὶ πρῶτα περὶ τῶν βιβλίων· ὡς δὲ ἀπεκάλυψαν τῶν ἐνειλημάτων καὶ τοὺς ὕμενας ἀνελιξαν, πολὺν ἐπιστάς χρόνον καὶ προσκυνήσας σχεδὸν ἐπτάκις, εἶπεν· εὐχαριστῶ μὲν, ἄνδρες, ὑμῖν, τῷ δὲ ἀποστείλαντι μᾶλλον, μέγιστον δὲ τῷ θεῷ, εὐτινός ἐστι τὰ λόγια ταῦτα».

φ. 3,6 τελευτᾶ : μηδὲ τῇ περὶ σεαυτὸν ἰσχύει (Οἶκον. σ. 978, στ. 7).

φ. 4,α ἀρχεται : πράσσοις κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων τοῦτο δὲ ποιήσεις

φ. 4,α τελευτᾶ : τί καλλονῆς ἀξίον (Οἶκον. σ. 984, κεφ. κζ').

φ. 4,6 ἀρχεται : ἐστίν, ὁ δὲ εἶπεν εὐσέβεια. Καὶ γὰρ αὕτη καλλονὴ τίς ἐστὶ πρωτεύουσα.

φ. 4,6 τελευτᾶ : δεσμός γίνεται, τὸ δὲ γίνεσθαι κατὰ (Οἶκον. σ. 990, § προτελευταῖος).

φ. 5,α ἀρχεται : προαίρεσιν ταῦτα ὁ θεὸς ἐπιτελεῖ.

φ. 5,α τελευτᾶ : οἵτινες καὶ μεγάλης ἀποδοχῆς παρὰ τοῦ πλήθους ἔτυχον ὡς ἂν (Οἶκον. σ. 997, § μγ').

φ. 5,6 ἀρχεται : μεγάλων ἀγαθῶν παραίτιοι γεγονότες

φ. 5,6 τελευτᾶ : σὺν τῷ τέλει τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀριστέου δικῶν : κομίζῃ τοῦ βουλευμάτος τὸ κάλλιστον ἔπαθλον.

Παραβολὴ πρὸς Οἰκονόμου σ. 968 κ. ε. ἐκ κώδ. φύλλου 3,α

Θεωρεῖς ἔφη τὰς ἀναστροφὰς καὶ τὰς ὀμιλίαις οἷον ἐνεργάζονται πρᾶγμα, διότι κακοῖς ἐνομιλήσαντες διαστροφὰς ἐπιλαμβάνουσιν ἀνθρωποὶ καὶ ταλαίπωσοι διὰ τοῦ ζῆν παντελῶς εἰσὶν· ἐὰν δὲ σοφοῖς

ΝΕΟΣ ΕΛΛΗΝΟΜΝΗΜΟΝ ΤΟΜ. ΙΖ'.

καὶ φρονίμοις συζῶσιν ἐξ ἀγνεύσεως ἐπαυερθώσεως εἰς τὸν βίον ἔτυχον. Τὰ τῆς εὐσεβείας οὖν διαστειλάμενος καὶ τῆς δικαιοσύνης πρῶτον ὁ νομοθέτης ἡμῶν καὶ διδάξας ἕκαστα περὶ τούτων οὐκ ἀπαγορευτικῶς μόνον, ἀλλ' ἐνδεικτικῶς τε καὶ ἐνδίκως καὶ τὰς βλάβας προδήλους ποιήσας καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ θεοῦ γινομένης ἐπιπομπὰς τοῖς αἰτίοις ὑπέδειξε γὰρ πάντων καλῶς πρῶτον εἶτι εἰς ὁ μόνος θεὸς ὁ Σαβαώθ εἶτι καὶ διὰ πάντων ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐστὶ καὶ φανερά γίνεται πεπληρωμένου τόπου παντός τῆς δυναστείας ὑψίστου, καὶ οὐθὲν αὐτὸν λανθάνει τῶν ἐπὶ γῆς ὑπ' ἀνθρώπων κρυφίως γινομένων, ἀλλ' ἔσα ποιεῖ τις αὐτῷ φανερά καθέστηκε πάντα καὶ τὰ μέλλοντα γίνεσθαι. Ταῦτα οὖν ἐξεργαζόμενος πάντα ἀκριβῶς καὶ πρόδηλα θεὸς ἔδειξεν εἶτι καὶ ἐννοηθῆ τις κακίαν ἐπιτελεῖν οὐκ ἂν λάθοι μὴ εἶτι καὶ πράξας διὰ πάσης τῆς νομοθεσίας τὸ τοῦ θεοῦ δυνατόν ἐνδεικνόμενος. Ποιησόμενος οὖν τὴν καταρχὴν ταύτην καὶ δείξας εἶτι πάντες οἱ λοιποὶ παρ' ἡμᾶς ἄνθρωποι πολλοὺς θεοὺς εἶναι νομίζουσιν αὐτοὶ δυναμικώτεροι πολλῶν καθεστῶτες ὧν σέβονται ματαίως. Ἀγάλματα γὰρ ποιήσαντες ἐκ λίθων καὶ ξύλων, εἰκόνας φασὶν εἶναι τῶν ἐξευρόντων τι πρὸς τὸ ζῆν αὐτοῖς χρήσιμον· οἷς προσκυνοῦσι πικρὰ πόδας ἔχοντες τὴν ἀναισθησίαν. Εἶτε γὰρ κατ' ἐκείνους τις θεῖη τὸ κατὰ τὴν ἐξεύρεσιν παντελῶς ἀνόητος (;) Τῶν γὰρ ἐν τῇ κτίσει λαθόντες τινὰ συνέθηκαν καὶ προσυπέδειξαν καὶ τὴν κατασκευὴν αὐτῶν εὐχρηστοτάτην εἶναι, οὐ ποιήσαντες αὐτοί, διὸ κενὸν καὶ μάταιον τοὺς ὁμοίους ἀποθεοῦν. Καὶ γὰρ εἶτι καὶ νῦν εὐρέτικώτεροι καὶ πολυμαθέστεροι τῶν ἀνθρώπων τῶν πρὶν εἶσι πολλοὶ καὶ οὐκ ἂν φθάνοιεν αὐτοὺς προσκυνεῦντες. Καὶ νομίζουσιν οἱ ταῦτα διαπλάσαντες καὶ μυθοποιήσαντες τῶν Ἑλλήνων οἱ σοφώτατοι καθεστάναι. Τί δὲ περὶ τῶν ἄλλων λέγειν δεῖ τῶν φύσει πολυματαίων εἶναι (;) Αἰγυπτίων τε λέγω καὶ τῶν ἰούτοις παραπλησίων, οἷτινες ἐπὶ θηρία καὶ τῶν ἔρπετων τὰ πλεῖστα καὶ κνωδάλων τὴν ἀπέρεισιν πεποιθῆνται, καὶ ταῦτα προσκυνοῦσι καὶ θύουσι τούτοις καὶ ζῶσι καὶ τελευτήσασιν.

Τὸ εὐ συνήθως προγράφεται.

Τόνοι, πνεύματα, στίξεις, ὑφέν, γραμμαὶ διαιρέσεως λέξεων λείπουνσι παντελῶς

Τὸ εὐ καὶ ὑ ἀνευ διαλυτικῶν.

Ἐκαστον φύλλον ἔχει: μήκος . . . . . πλάτος . . . . .  
 Τὸ γεγραμμένον μέρος ἔχει: μήκος . . . . . πλάτος . . . . .  
 Ἐκάστη σελὶς περιέχει συνήθως 100 στίχους.

Ἐν τῇ τελευταίῳ φύλλῳ κατὰ τὸ ὀπίσθιον μέρος, ἔνθα ὁ χώρος ἔμεινεν ἀγράφος τελειωσάσης τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀριστέου εἶνε ἐγγεγραμμένοι δεκατρεῖς στίχοι διὰ μεγάλης γραφῆς, ἐν οἷς εὐδειμῶν διὰ τὸ δυσανάγνωστον διακρίνω λέξιν. Τὸ ὅλον ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν νοθείας παρεγγράπτου.

Σ

### Σιμωνίδεια

Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ἀρχαίου Κεῖου ποιητοῦ. Ἄλλος ὁ Σωμαῖος, διὰ τὴν παροδῆσάωμεν τὸ ἀρχαῖον ἐπίγραμμα. Πρόκειται περὶ τοῦ νεωτέρου ἐκ Σόμης πλαστογράφου Κωνσταντίνου Σιμωνίδου δεσπότης, μεσοῦντος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, κατώρθωσε νὰ συγκινήσῃ τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον, διακηρύττων *urbi et orbi* τὴν ἀνακάλυψιν σπουδαιωτάτων χειρογράφων καὶ ἀγνώστων, ἀλλ' ἅμα καὶ ἀνοπάρκτων ἀρχαίων συγγραφέων καὶ παρουσιάσῃ πρὸς πώλησιν πολυτίμους δεξιὰς κώδικας καὶ ἀπατήσῃ ἐπιστήμους διευθύνσεις εὐρωπαϊκῶν βιβλιοθηκῶν καὶ δεινοὺς τάλλα φιλολόγους, ἕως ἀπεκαλύφθη ὡς ἀπατεῶν. Περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ὁλῶν τοῦ περιπύστου Σωμαίου πλὴν τοῦ ἐν τῇ Λεξικῇ τοῦ Σ. I. Βουτυρᾶ<sup>1</sup> ἀρθροῦ σποραδικὰ μόνον ἐγράφησαν θὰ ἤξιζε δὲ τὸν κόπον νὰ γραφῆ εἰδικὴ περὶ αὐτοῦ μονογραφία, οὐκ ἀχρηστος εἰς τοὺς παρακολουθοῦντας τὴν δρᾶσιν ἀναλόγων ἀπατεῶνων, ὡς μετεώρων ἐκάστοτε ἀναφαινομένων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς φιλολογίας καὶ τῆς τέχνης.

Ἡμεῖς δ' ἐνταῦθα δὲν ἐπιλαμβάνομεθα τοιοῦτου τινὸς ἔργου συστηματικῆς ἐκθέσεως τῶν κατὰ τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ πολυθρύλτου ἀγύρτου. Περιοριζόμεθα δὲ εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν εἰδήσεων παρεχουσῶν γέας τινὰς συμβολὰς εἰς τὰ κατ' αὐτόν.

Καὶ πρῶτον ἀναφερόμεθα εἰς ὅσα ἐγράψαμεν ἤδη ἄλλοτε περὶ

<sup>1</sup> Λεξικὸν Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας. Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1839. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Νεολόγου» Τόμ. Ζ' σ. 581 κ. ε.

Σιμωνίδου, τοῦ λόγου ὄντος περὶ τοῦ Ποιμένος τοῦ Ἑρμᾶ. Καὶ ἔτι ὁ Σιμωνίδης, ἀνακαλύψας κώδικα τῆς συγγραφῆς τοῦ ἀποστολικοῦ ἐκείνου πατρὸς τοῦ δευτέρου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καὶ ἄλλα μὲν περὶ αὐτοῦ φαίνεται μυθολογήσας<sup>1</sup>, ἐπώλησε δὲ τῷ 1855 εἰς τὴν πανεπιστημιακὴν βιβλιοθήκην τῆς Λειψίας πλήρες πλὴν ἐλαχίστου μέρους ἐν τέλει ἀπόγραφον τοῦ Ποιμένος, ὅστις μέχρι τότε τοῦ χρόνου ἦτο γνωστὸς μόνον ἐκ τῆς λατινικῆς καὶ τῆς αἰθιοπικῆς μεταφράσεως. Συνίστατο δὲ τὸ ἀπόγραφον ἐκεῖνο τοῦτο μὲν ἐκ τριῶν φύλλων χαρτοῦ κώδικος, γεγραμμένου τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα καὶ συληθέντος ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ ἐκ τινος ἀγιορειτικῆς βιβλιοθήκης, τοῦτο δ' ἐκ τριάκοντα καὶ ἑνὸς φύλλων ἀντιγεγραμμένων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σιμωνίδου, καθ' ὃ ἔλεγεν, ἐκ τῶν λοιπῶν παλαιῶν φύλλων, ἅτινα εἶχεν ἀφήσει ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ, ἐξ ἧς εἶχεν ὑπεξαίρει ταῦ τρία εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Λειψίας πωληθέντα φύλλα. Εἶχε δ' ἀνακοινώσει ὁ Σιμωνίδης, ὅτι τὰ φύλλα ἐκεῖνα εἶχεν εὑρεῖ ἐν τῇ κατὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος βιβλιοθήκῃ τοῦ Διονυσίου, καὶ τοῦτο ἐπανέλαβεν ὁ κ. Dräseke<sup>2</sup>. Ἄλλ' ἤδη τῷ 1888 εἶχον καταστήσει γνωστὸν, ὅτι τὸ ἀντίγραφον τοῦ Σιμωνίδου ἦτο εἰλημμένον ἐκ πρωτοτύπων φύλλων τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος ἀποκειμένου οὐχὶ ἐν τῇ μονῇ Διονυσίου, ἀλλ' ἐν τῇ τοῦ Γρηγορίου καὶ ὅτι ταῦτα ὡς πρὸς τὴν γραφὴν καὶ τὰς διαστάσεις προσηρμόζοντο εἰς τὰ φύλλα τῆς Λειψίας<sup>3</sup>, ἀργότερον δ' ἐπανελθὼν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο παρέθηκε καὶ φωτογραφικὰ πανομοιότυπα ἐκδηλότερον καταδεικνύοντα τὸν ἑμὸν ἰσχυρισμὸν.

1. Παρὰ τῷ κ. Βουτυρῆ ἐνθ' ἄν. σ. 582 εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν ἔργων τοῦ Σιμωνίδου ἀναγραφόμενον καὶ τὸ «Περὶ τῶν 86 ἀπογράφων τοῦ ἀποστολικοῦ πατρὸς Ἑρμᾶ. Ἐν Μόσχῃ. 1853», ὅπερ δυστυχῶς δὲν κατώρθωσάν να ἴδω.

2. Ἐν τῇ Zeitschrift für wissenschaftliche Theologie Tom. XXX σ. 177 κ. ἔ. καὶ ἐν τῇ Byzantinische Zeitschrift Tom. B' (1893) σ. 79.

3. Spyr. P. Lampros. A collation of the Athos codex of the Shepherd of Hermas 1888.